

netop paa dette Sted —; der blev altsaa af mig tilføjet Følgende: „Jeg skal t. Gr. blot henpege paa Offentligheden af Forhandlingerne i Fællesrepræsentationen; men Udvalget har havt den Overbeviisning, at Adressen alene burde optage den ene afgjørende, uestergetvellige Fordring fra den danske Rigsdags Side: at Fællesforfatningen blev en virkelig konstitutionel, saaledes, at der blev tildeelt Fællesrepræsentationen besluttende Myndighed med Hensyn til den hele Statshuusholdning og den hele Fælleslovgivning. Det er vor Overbeviisning, at, naar Fællesforfatningen gives denne Charakter, saa vil der ogsaa være givet Fællesrepræsentationen det nødvendige og det tilstrækkelige Middel, ved Hjælp af hvilket den vil være istand til at skaffe den hele Fællesforfatning den ønskelige og fornødne Betydning og Styrke i enhver Henseende“. Her troer jeg dog, at det maa være lykkedes mig at overbevise den ærede Rigsdagsmand om, at han har feilet; her staaer saa klart, som det kan siges, og saaledes at der ikke enten hos Udvalget idethede, eller hos mig, eller hos selve Rigsdagen, kunde være Skygge af Tvivl derom, at man ikke udtryffeligt kunde forlange Offentlighed, men at det var Noget, som vilde skaffe sig selv frem, naar man først fik en konstitutionel Fællesforfatning; det staaer med aldeles klare og rene Ord, og jeg troer, at Enhver, — med Undtagelse af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgfreds (Grundtvig), der var den Æneste, der stemte imod Adressen og som forsaavidt kan siges ikke at have gjort den til Udtrykket for sin Mening — men, at ellers Enhver, altsaa alle de Halvfems, der stemte for Adressen, have nødvendigviis maattet slutte sig hertil.

Dette troer jeg vil være tilstrækkeligt til at vise, at hvad den ærede Rigsdagsmand har villet oplyse os om med Hensyn til Stillingen, navnlig som den var givet ved Adressen, er saa uheldigt og urigtigt, som det vel kunde være. Jeg troer derfor, at det ialtfald vilde være helligere for den ærede Rigsdagsmand at hengive sig til almindelige konstitutionelle

Betragtninger og „friere“ historiske Foredrag eller, hvis det saa skulde være, til humoristiske Excursioner, med Hensyn til Actstykker af Mænd, der ikke ere tilstede og altsaa ikke kunne forsvare sig.

Tscherning: Jeg turde maaskee gjøre den høitærede Formand opmærksom paa, at vi idag have faaet omdeelt et Actstykke, som vi maae gjøre til Gjenstand for Dmtale.

Formanden: Formanden har ikke gjort nogen Indsigelse, og heller intet Medlem behøver at gjøre det.

J. A. Hansen: Forinden jeg gaaer over til at udtale min Mening om det foreliggende Fællesforfatningsudkast, skal jeg først gjøre klart, hvilket det Standpunkt er, hvorfra jeg vil gaae ud i min Bedømmelse af, om jeg i den foreliggende Sag bør sige „Ja“ eller „Nei“. Jeg var imellem dem, som ligesaa 1848 hylkede, hvad man kalder Eiderpolitiken, eller hvad man efter den nyere Sprogbrug kalder Eiderfanen. Saalænge den kunde veie, saaledes at man kunde arbejde hen til at skaffe den en yderligere Berettigelse til at veie, saalænge arbejdede jeg med den Iver, jeg formaade, og med de Kræfter, jeg havde, for at den vedblivende skulde faae Ret til at veie. Jeg husker ogsaa meget godt, at jeg af den Grund i Aarene mellem 1849 til 1852 bestandig her paa Rigsdagen gjorde, hvad jeg formaade, imod dem, der iøvrigt ogsaa hylkede Eiderpolitiken, naar de forsøgte at rocke ved de Ministerer, som efter hinanden dengang kom frem, og som hylkede den samme Politik. Da 1852 kom, og da de Eidermænd, der sad paa Rigsdagen, alle som Een erkjendte Nødvendigheden af at bøje sig for Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, da boiede jeg mig med, efterat det var givet, at Eiderfanen ikke længere berettiget kunde stikkes ud — thi det er en ganske anden Sag, at man kunde blive ved at arbejde hen til at faae Berettigelse til stikke den ud igjen, men naar man ved sin Tausshed har indrømmet Kundgjørelsen af 28de Januar, var en saadan Stræben ikke berettiget — altsaa efter den Tid